

Славейковият Прометей е прикован на Балкана, където осъденият от боговете титан понася своите страдания и за пореден път, пробуден от вековния сън, изрича думи, изявяващи трепетната надежда, че всичко ще свърши и съзнанието, че нещата ще продължат все така. Монологът на титана е в немалка степен предпоставен от текста на Гьоте, но в случая това не е от особено значение – по-важно е, че знането на бъдещето не е отклонило Прометей от избора му, от взетото решение и също така, че този монолог нито обвинява, нито оправдава, а само обяснява. В това отношение осъденият на вечни мъки титан е сходно речево позициониран, като поетът от едноименното стихотворение, защото извършеното е неподвластно дори на господаря на Олимп, действието е неподсъдно, макар да е нарушена някаква забрана – естествената правота (освобождаването на хората от мрака) и истината са оръжията на Прометей.

Несъмнено по-съществената в „Симфония на безнадеждността“ е другата партия – на човешкия дух. Неговите думи предлагат и задават друг ракурс към извършеното благодеяние. Прометей е виждан не като благодетел или жертва в името на каузата човек, той дори не е съдник, а е наречен „най-жесток джелат на човека“. (В разглежданите до този момент текстове отсъства фигурата на изпълняващия присъдата.) Палачът Прометей е несъзнателно изпълнил някаква незнано от кого и защо произнесена присъда, мислейки си, че прави добро по своя собствена воля и решимост, след което е окован, осъден на вечни мъки, без да има съзнание за собствената си вина пред човека. Парадоксализирането и дори абсурдизирането на статуса на Прометей е предизвикателство към инерциите на тълкуване на митовите от страна на хората, към обработеността на представата за Прометей.

Обвинителен е монологът на обдарения, на човешкия дух, който страда от направения от титана дар и обяснява причините за страданието с пробуждането на съзнание, с осъзнаването на неосветимостта на бездната на душата и т.н.

Мракът

*направи сал в болез да се съгъсти –
и да роди съзнанието...*

В „Симфония на безнадеждността“ властва мракът, а от него се ражда не само съзнанието – от бездните на душата се раждат сменящите се богове.

И когато в края на своя монолог човешкият дух произнася присъдата, тя изглежда така: